

РЕШЕНИЕ

№ 854

гр. Бургас, 17.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, IV ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесети юни през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Недялка П. Пенева

Членове: Даниела Д. Михова

Кристиян Ант. Попов

при участието на секретаря Ваня Ст. Димитрова
като разгледа докладваното от Даниела Д. Михова Въззивно гражданско дело
№ 20212100501007 по описа за 2021 година

Производството е по чл.258 и сл.от ГПК и е образувано по въззивната жалба, подадена от М. Т. К. и М. Г. Н., двете от ***, чрез адв.Н.Божилова-Арабова от АК Бургас, против решение № 260603 от 16.04.2021 г. по гр.д.6506/2020 г. по описа на Бургаски районен съд, с което са отхвърлени исковете на въззивниците за установяване със сила на пресъдено нещо по отношение на Н. Г. Г., Д. Г. Х. и Г. Г. Г., тримата от ***, че наследодателят на ответниците - Г. Н. Г., поч. на 25.08.2019 г., е извършил престъпления по чл.315, ал.2, вр.чл.309, ал.1 от НК, като: на 20.08.2013 г., в гр.Бургас, чрез измама - представил за подпис множество документи, измежду които разписка за платена сума в размер на 30000 лв., склонил първата ищца да подпише частен документ - разписка за получена сума от 30000 лв, със съдържание, което не съответства на волята ѝ и на 13.01.2015 г. го употребил по гр.д.69/2015 г. на БОС, за да докаже, че съществува правото му на парично вземане в посочения размер; на 20.08.2013 г., в гр.Бургас, чрез измама - представил за подпис множество документи, измежду които разписка за платена сума в размер на 30000 лв, склонил втората ищца да подпише частен документ - разписка за получена сума от 30000 лв, със съдържание, което не съответства на волята ѝ и на 13.01.2015 г. го употребил по гр.д.69/2015 г. на БОС, за да докаже, че съществува правото му на парично вземане в посочения размер; и с което решение въззивниците-ищци са осъдени да заплатят на ответниците Н. Г. Г., Д. Г. Х. и Г. Г. Г. деловодни разноси в общ размер на 1500 лв. или по 500 лв. на всеки от ответниците.

Твърди се, че обжалваното решение е неправилно. По-конкретно се твърди, че са неправилни изводите на първоинстанционния съд, че са неясни и разнопосочни твърденията в исковата молба какви точно са измамливите действия, покриващи от обективна страна белезите на престъплението по чл.315, ал.2, вр.чл.309, ал.1 от НК. Излагат се твърдения, че

престъплението по чл.315, ал.2 от НК се изразява в това, че деецът изготвя документно съдържание, което не съответства на волята на този, когото с измама склонява да подпише така изготвеното съдържание. Сочи се, че по делото е установено, че между ищците и наследодателя на ответниците Г. Г. е имало близка родствена връзка, както и безрезервно доверие от страна на двете ищци спрямо Г.. Твърди се, че по делото е доказано, че процесните разписки за по 30 000 лв са били изготвени предварително, отделно от другите две разписки за по 10 000 лв; двете ищци са знаели, че са подписали разписките за по 10 000 лв и са получили сумите по тях, но не са знаели, че са подписали разписки за по 30 000 лв, и по тях не са получавали суми. Твърди се, че от показанията на св.Загарова е установено, че двете ищци са били заблудени, че сумите от по 10 000 лв представляват цялото застрахователно обезщетение, от показанията на св.П. е установено, че двете ищци са подписали множество поднесени им от адв.Габровски документи, с чието съдържание не били запознати; не са знаели и, че се води дело срещу застрахователя. Сочи се, че показанията на св.П. напълно кореспондират с думите на адв.Габровски по досъдебното производство, че процесните разписки е съставил като гаранция - искал е да се подsigури, че след като излезе решението и двете ищци по някакъв начин разберат за това, че обезщетението не е по 10 000 лв, а много по - голямо, ще може пак да ги принуди да му дадат поне половината.

Твърди се, че са неправилни и необосновани изводите на съда, че св.П. доброволно е върнал всичките 40 000 лв, твърди се, че тези изводи на съда са в противоречие с формулировката представеното по делото писмено споразумение с нотариална заверка на подпис и съдържание, с което се установява, че св.П. предава (а не връща) на адв.Габровски сумата от 40 000 лв, която е част от полученото от П. обезщетение (съответстващо на 50 %) и се явява адвокатско възнаграждение и извършени разходи от адв.Габровски и преупълномощените от него лица по делата. Сочи се, че с това писмено споразумение кореспондират твърденията на адв.Габровски пред разследващите органи по образуваното наказателно дело за измама срещу него, където е обяснил наличието на разписките като гаранция за спазване на направените предварително договорки с роднините си.

На следващо място се твърди, че по делото не са събрани доказателства, че Г. е разполагал със сумата от 120 000 лв, която уж бил дал на ищците и на св.П., като в тази връзка се сочи, че неоснователно съдът е отказал искането на ищците за разкриване на банкова тайна.

Сочи се, че първоинстанционният съд не е обсъдил противоречието в твърденията на Г. за момента, мястото и начина на предаване на твърдените от него суми от по 30 000 лв и от по 10 000 лв, както и противоречието между твърденията на Г., че бил преупълномощил адв.Евгениева, и нейните твърдения, че не е била преупълномощавана, а е била вписана в неговото пълномощно.

Твърди се още, че БРС не е обсъдил приложеното към наказателното производство и към гражданското дело Решение от 27.02.2014 г. по гр.д.1676/2013 г. по описа на СГС, в което е отразено, че ищците са заплатили на адв.Габровски адвокатско възнаграждение от по 6 000 лв всяка, т.е.той не е имал основание да претендира от тях 50% от обезщетението им като допълнително възнаграждение.

Твърди се, че необсъждането на приобщените към доказателствения материал по делото писмени доказателства, на които ищците изрично са се позовали, прави постановеното съдебно решение необосновано.

На следващо място се твърди, че решението е постановено при допуснати съществени процесуални нарушения - недопускането на направените от ищците доказателствени искания, особено на това за разкриване на банкова тайна, което е пречатствало възможността им за защита; възлагането, чрез заплахата със санкция към вещото

лице на поисканата от ищците СТЕ на некомпетентно вещо лице, което само е заявило, че не може да извърши експертизата по поставената задача, чрез използване на метода на напречните срезове в среда от течен азот; отказа на съдията-докладчик да се отведе от разглеждане на делото, въпреки наличието на лични отношения с процесуалния представител на ищците; пълното игнориране и необсъждане на съществена част от доказателствения материал по делото. Изложени са подробни съображения.

Претендира се въззивният съд да отмените изцяло като неправилно, необосновано и постановено при превратно тълкуване на част от доказателствата по делото и пълно игнориране на друга част от доказателствата по делото, обжалваното решение, и вместо него да постанови решение, с което исковете се уважават изцяло. Претендират се направените по делото и пред двете съдебни инстанции разноски. С оглед заявените оплаквания за допуснати процесуални нарушения, във въззивното производство са допуснати нови доказателства.

Въззиваемите-ответници Н. Г. Г., Д. Г. Х. и Г. Г. Г., чрез процесуалния си представител адв.Светла Гонкова-Трайкова, са представили в законовия срок писмен отговор, с който оспорват въззивната жалба на ищците като неоснователна. Твърди се, че обжалваното решение е постановено след обстоен и аргументиран анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства, при точно прилагане на материалния закон. Оспорват се сочените в жалбата нарушения. Твърди се, че във въззивната жалба се съдържа произволна оценка на доказателствата, направени са съждения и връзки, които почиват на предположения.

Излагат се твърдения по фактите. Твърди се, че с оглед разпоредбата на чл.297 ГПК, по настоящото дело следва да бъде зачетена силата на пресъдено нещо на решение № 322 от 28.07.2016 г. по гр.д.69/2015 г. на БОС, включително и по въпроса за истинността (в частност верността на съдържанието) на подписаните от ищците разписки, който въпрос е бил включен в предмета на делото.

Сочи се, че от заключението на съдебно-почеркова експертиза, прието в първоинстанционното производство, е установено, че в разписките за по 30000 лв и за по 10000 лв, подписани от ищцата М. Г. Н., разписката, подписана от М. Т. К. за сумата от 10000 лв, подписът е положен със синя на цвят химикална паста след отпечатване на текст с тонер. Относно разписката подписана от М. Т. К. за сумата от 30000 лв е посочено, че не може да се даде отговор на въпроса за последователността на полагане поради липса на пресечни штрихи между печатния текст и подписа. Твърди се, че по делото не са събрани експертни данни, почиващи на технически изследвания, въз основа на които да се направи извод затова, че изследваните разписки съдържат признаци, характеризиращи интелектуалната подправка на документа; че изследваните разписки са написани с едно и също пишешо средство; както и, че при подписване на разписка за 30000 лв Г. въвел в заблуждение ищците, че подписват пълномощни и разписки за изплатено обезщетение от по 10000 лв, с което приключило делото със застрахователя. Сочи се, че св.З., дъщеря на М.К. и внучка на М.Н., не е присъствала при предаване на парични суми от Г. и при подписване на документите, няма преки впечатления от думи и действия на Г. свързани с подписването на процесните разписки; св.П., брат на М.К. и син на М.Н., присъствал при нотариуса заедно със своята сестра, когато получили от Г абровски по един плик, твърди че са разписвали документи, които им се подавали, но не е видял върху какво се подписва, не видял и документите, които е подписвала сестра му; не знае какви пари са получили сестра му и майка му. Твърди се, че в показанията на св.П. се съдържат множество взаимоизключващи се твърдения и противоречия. Сочи се, че показанията на св.З. и св.П. не дават преки сведения за разплащането извършено между Г. и ищците, за получената на 20.08.2013 г. от всяка от ищците сума, за конкретен документ, който са подписали при получаването на тази сума, за начина по който са разписали документа, съотв.за измамни действия на Г. при

подписването, поставяне на разписките измежду множество други документи, подписване на бял лист и др.

Сочи се, че от показанията на св.Т. С., се установява, основанието, на което Г. е предоставил на ищците сумите от по 30000 лв, съставянето на разписките (от св.С.), а впоследствие - и необходимостта от даване на още по 10 000 лв на всяка от ищците, както и обстоятелството, че Г. е разполагал с парични средства.

Твърди се, че в тежест на ищците е да установят при условията на пълно и главно доказване всички признаци от обективна и субективна страна на престъпните състави, за които твърдят, че са осъществени от наследодателя на ответниците, което те не са сторили. Соци се, че престъплението по чл.315, ал.2 от НК се изразява в това, че деецът изготвя документно съдържание, което не съответства на волята на този, когото с измама склонява да подпише така изготвеното съдържание. Твърди се, че в случая за съставените и ползвани пред съда документи - разписки за суми от 30000 лв. по безспорен начин в хода на настоящото производство (както и със СПН по гр.д.№ 69/2015 г. БОС) е установено, че са истински, като е недоказано тяхното преправяне. Посочва се, че съгласно чл.180 от ГПК подписаните от лицето, което ги е издало частни документи притежават формална доказателствена сила и съставляват доказателство, че изявленията, които се съдържат в тях са направени от лицето. Твърдението на издателя, че удостоверения факт не се е осъществил, представлява оспорване съдържанието на документа по смисъла на чл.164, ал.1, т.6 от ГПК, поради което свидетелските показания насочени към опровергаване съдържанието на разписките, не следва да се ценят. Ищците като издатели на документите носят доказателствената тежест за опровергаване верността на подписаните от тях разписки, но такова доказване по делото не е проведено. Твърди се, че по делото не е доказано, Г. да е заблудил ищците да подпишат документи с невярно съдържание като ги предоставил за подпис наред с множество други документи, по начин който им пречил да се запознаят с текста, както и за полагане на подписи върху бели листи.

Сочи се, че материалите по ДП 291/2016 г. ОДМВР гр.Бургас включващи обясненията на Г., също не могат да обосноват друг извод, тъй като Г. е дал конкретни сведения за предаване на парите и уговорките с роднините.

Твърди се, че подписаното споразумение от 18.11.2014 г. между Г. и св.П. напълно съответства на постигнатата предварителна договорка, по силата на която Г. изплатил на близките си по 40 000 лв обезщетение от лични средства. Не е съществувало задължение за връщане на тази сума, Г. е трябвало да получи обезщетението от застрахователя директно по своя сметка като по този начин щял да се удовлетвори на свой риск в зависимост от решението на съда за конкретен размер на дължимото обезщетение. След като близките оттеглили пълномощията си, те е трябвало да изплатят на Г. това обезщетение.

Претендира се потвърждаване на обжалваното решение и присъждане на съдебни разноски за въззивното производство. Не се сочат нови доказателства.

Въззивната жалба е подадена от легитимирано лице, против акт на съда, подлежащ на обжалване, в законовия срок, поради което съдът я намира за допустима.

С оглед твърденията на страните и ангажираните по делото доказателства, съдът намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

Производството пред първоинстанционния БРС е образувано по исковата молба на въззивниците М. Т. К. и М. Г. Н., за установяване със сила на пресъдено нещо по отношение на въззиваемите Н. Г. Г., Д. Г. Х. и Г. Г. Г., последната – представлявана от своята майка и законен представител М. П. А., че наследодателят на ответниците – Г. Н. Г., поч. на 25.08.2019 г., е извършил престъпления по чл.315, ал.2, вр.чл.309, ал.1 от НК, като на 20.08.2013 г., в гр.Бургас, чрез измама - представил за подпис множество документи, измежду които разписка за платена сума в размер на 30 000 лв, склонил първата ищца да

подпише частен документ - разписка за получена сума от 30 000 лв, със съдържание, което не съответства на волята ѝ и на 13.01.2015 г. го употребил по гр.д.69/2015 г. на БОС, за да докаже, че съществува правото му на парично вземане в посочения размер, както и че на същата дата - 20.08.2013 г., в гр.Бургас, чрез измама - представил за подпис множество документи, измежду които разписка за платена сума в размер на 30 000 лв, склонил втората ищца да подпише частен документ - разписка за получена сума от 30 000 лв, със съдържание, което не съответства на волята ѝ и на 13.01.2015 г. го употребил по гр.д.69/2015 г. на БОС, за да докаже, че съществува правото му на парично вземане в посочения размер. Твърди се, че за ищите съществува правен интерес от предявения иск, тъй като при уважаване на този иск, биха могли на основание чл.303 от ГПК да поискат отмяна на решението по гр.д.69/2015 г. на БОС, поради невъзможността да се проведе наказателно производство за визираните престъпни обстоятелства.

Твърди се, че след смъртта (при ПТП на 03.08.2011 г.) на бащата на първата ищца и съпруг на втората ищца – Т. П. Н., ищите са потърсили наследодателят на ответниците – адв.Георги Габровски (първи братовчед на първата ищца и племенник на втората ищца), който да ги представлява по делото, което „ще се води“. Ищите твърдят, че адв.Габровски им е обещал, че той поема случая, и че те ще получат „някой лев кръвнина“. Ищите твърдят, че им е заявил, че „има познати в София, които вземат малко скъпичко“, но те (ищите) няма да плащат нищо. Твърдят, че на 18.04.2013 г. адв.Габровски се е срещнал с двете ищци и със св.П. П. (син на Т. П. Н., съотв.брат на първата ищца и син на втората), и ги е уведомил, че е получил предложение от ЗАД „Виктория“ да им бъде заплатено обезщетение по 10 000 лв. Твърдят, че на 20.08.2013 г. адв.Габровски, ищцата К. и св.П. отишли в кантората на нотариус Станка Димова в гр.Бургас, „за да подпишат документите и да си получат парите от застрахователя“. Твърдят, че в кантората на нотариус Димова, в присъствието на нотариуса, която обаче не е имала видимост към тях, те са подписали предоставените им от адв.Габровски кочан с адвокатски пълномощни, чиито бланки не са били попълнени, бели листи, формат А4, които са били под кочана с пълномощни, и върху които те са изписали имената си и са се подписали, като адв.Габровски „само повдигаше долните краища на белите листи, като ни посочваше къде да се подписваме и да изпишем имената“. Твърдят, че по този начин, те не са видели на какво се подписват, нито са получили екземпляр от документите. Твърдят, че след това са получили от адв.Габровски по един пакет, който им е заявил, че с това делото е приключило. По същия начин втората ищца се е подписала в дома си (в присъствието на първата ищца), на листи, на които адв.Габровски е отгърщал само долните краища на листа, и тя не е могла да види под какво се разписва, след което е получила от адв.Габровски пакет. Сочат, че във всеки от дадените им пакети е имало по 10 000 лв. Твърдят, че едва на 03.07.2014 г., получавайки писма от ЗАД „Виктория“, са узнали, че от тяхно име е заведено гражданско дело против дружеството за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на техния близък, по което на първа инстанция им е присъдено обезщетение в размер на по 22 500 лв на всеки от тримата, ведно със законна лихва. Твърдят, че адв.Габровски е отказал да им дава обяснения, след което те са оттеглили пълномощното си, с което са го упълномощили да ги представлява по делото. Според ищите, тогава за първи път Г. им е казал, че са подписали някакъв документ, според който са се съгласили след приключване на делото, 50% от присъдената им сума да остане „за адвокатското сдружение в София, занимаващо се със случая“. Твърдят, че впоследствие, на въззивна инстанция са им били присъдени обезщетения за неимуществени вреди от по 60 000 лв и по 5-6 хиляди лева лихви за всеки от тримата, която сума е била преведена от застрахователното дружество по банковата сметка на всеки от тримата ищци. Твърдят, че през цялото време са били подложени на натиск от страна на адв.Евгениева, която е била преупълномощена от Г. да ги представлява по делото в СГС и САС, да преведат на адвокатското сдружение, с което адв.Габровски е имал сключен договор за това, 50% от присъдената им сума. Твърдят, че едва при получаване на исковата молба по гр.д.69/2015 г. на БОС, ищите са разбрали за съществуването на разписки, носещи техните подписи, съгласно които те са получили от адв.Габровски суми от по 30 000 лв всяка. Твърдят, че не са получавали подобна сума от Г., както и, че не си спомнят да са подписвали документ с подобен текст. Твърдят, че самият Г. е признал по образуваното досъдебно производство, че процесните разписки са му били необходими като гаранция за спазване на направените предварително договорки с роднините му, а не за да докажат действително извършено плащане на сумите, каквито са били твърденията му по гр.д.69/2015 г. ан БОС. Сочи се, че тези договорки не са били доведени до знанието им при подписване на документите, поради което Г. ги е накарал да се подпишат на документи със съдържание, несъответстващо на тяхната воля. Твърдят, че впоследствие св.П. е превел на

адв.Габровски сумата от 40 000 лв, а всяка от двете ищци са превели на Г. сумата от по 10 000 лв (колкото твърдят, че са получили от него). Сочат, че по заведеното от Г. против двете ищци гр.д.69/2015 г. на БОС, с влязло в сила решение всяка от двете ищци е осъдена да заплати на Г. сумата от по 30 000 лв, с която сума неоснователно се е обогатила, ведно със законната лихва върху главницата от 30 000 лв от датата на завеждане на иска до окончателното изплащане на главницата.

Предявени са, при условията на субективно съединяване, искове с правно основание в чл.124, ал.5 от ГПК, вр.чл.315, ал.2, вр.чл.309, ал.1 от НК. По отношение на твърдяното извършено от наследодателя на ответниците престъпление, предвид изложените твърдения в обстоятелствената част на исковата молба, и изричния петитум, съдът споделя извода на първоинстанционния съд, че твърдението е за извършено престъпление по чл.315, ал.2, вр.чл.309, ал.1 от НК, а не по чл.315, ал.1 НК.

С писмен отговор в законовия срок ответниците са оспорили иска като недопустим, а по същество – и като неоснователен. По отношение на недопустимостта се твърди, че тя е резултат от опита на ищците с настоящото производство да заобиколят забраната по чл.299 ГПК за непререшаемост на спора, предвид влязлото в сила решение по гр.д.69/2015 г. на БОС, „вкл.по въпроса за истинността (в частност верността на съдържанието) на подписаните от ответниците разписки“. По същество се твърди, че искът е неоснователен, тъй като Г. не е извършил описаното престъпление. Твърди се, че поради близките родствени отношения между страните и финансовите затруднения на ищците, Г. им е предложил да осигури от себе си сумата, която ги удовлетворява, а той да изчака делото и да си я възстанови от застрахователя, като обезщетението бъде преведено по негова сметка. Твърди се, че страните са се договорили, ако присъденото обезщетение бъде по-малко от предоставената от Г. на пострадалите сума, той да няма претенции към тях, но ако присъдената сума бъде по-висока, те да нямат претенции към него. Твърди се, че ищците са настоявали да не изчакват резултата от делото, а да получат парите от него веднага, поради което той, с взети назаем средства им е предоставил сумите по уговореното обезщетение от по 30 000 лв, като е изготвил съответните разписки за това и пълномощни, подписани от ищците и от св.П.. Твърди се, че след като са получили сумите от по 30 000 лв и са подписали съответните разписки, ищците Н. и К. са поискали допълнително по още 10 000 лв, които Г. им дал, като са подписани разписки и за тези суми. Сочи се, че след като по гр.д.16776/2013 г. на СГС съдът е присъдил на пострадалите обезщетение за неимуществени вреди от по 22 500 лв, адв.Габровски обжалвал решението, а ищците оттеглили пълномощното си към него. По гр.д.1958/2014 г. по описа на САС, обезщетенията на наследниците на Т. П. Н. били завишени на по 60 000 лв, които суми застрахователят превел по банковите им сметки. Твърди се, че в периода август-септември 2014 г. Г. водил водил разговори с ищците да му върнат сумите, които им е предоставил, и след като те му отказали, завел против тях иск за неоснователно обогатяване (гр.д.69/2015 г. на БОС), по който настоящите ищци – ответници по гр.д.69/2015 г. на БОС, оспорвали иска с възражения, че не са получавали суми от по 30 000 лв, а само по 10 000 лв (които върнали в хода на делото), били измамани, били се подписали на бял лист и пр. Твърди се, че с влязло в сила решение по гр.д.69/2015 г. на БОС, съдът е осъдил всеки от наследниците на Т. П. Н. да заплати на Г. сума от по 30 000 лв.

С обжалваното решение БРС е отхвърлил предявения иск като е приел, че от събраните по делото доказателства, вкл.приложените ДП 291/2016 г. на ОД на МВР Бургас и гр.д.69/2015 г. на БОС, не са доказани твърденията от ищците измамливи действия, в т.ч. представянето на множество документи за подпис „ан блок“ и склоняването на ищците да подпишат и въпросните разписки, които са основната част от обективните признаци на престъпния състав по чл.315, ал.2 вр.чл.309, ал.1 от НК.

При извършената проверка по реда на чл.269 ГПК съдът констатира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. По отношение на допустимостта на решението следва да се посочи, че според настоящия състав, решението е постановено по допустим иск, за който за ищците съществува правен интерес от завеждането му, предвид възможността за иницииране на производство за отмяна по чл.303 ГПК на влязлото в сила решение по гр.д.69/2015 г. на БОС и прекратяването на основание чл.250, ал.1, т.1, вр.чл.24, ал.1, т.4 НПК на производството по НОХД № 2123/2019 г. по описа на БРС (ДП № 3М 291/2016 г. по описа на ОД МВР – Бургас). На последно място съдът намира иска за допустим както с оглед изброената от първоинстанционния съд съдебна практика, така и поради обстоятелството, че в настоящото производство не се оспорва истинността на разписките, респ.автентичността на подписите върху тях, а се претендира установяване

извършването на престъпление от адв.Г. по чл.315, ал.2 НК – склоняване чрез измама от Г. на двете ищци да подпишат документ със съдържание, което не съответствува на волята им.

С оглед изложените във въззивната жалба оплаквания за неправилност и необоснованост на съдебното решение, по които въззивният съд дължи произнасяне, съдът намира следното:

На първо място съдът намира, че първоинстанционният съд е установил в пълнота фактическата обстановка и изводите му са обосновани.

По делото не е спорно, че ишците, св.П. и наследодателя на ответниците – Г. Г., са близки родственици, като ищцата М.Н. е леля на Г. (сестра на неговия баща), а ищцата М.К. и св.П. П. – негови първи братовчеди.

Не е спорно, а се установява от представените по делото доказателства, че на 03.08.2011 г. при ПТП е загинал съпругът на ищцата Н. и баща на ищцата К. (и на св.П.П.) – Т. П. Н., по който повод е било образувано наказателно производство против виновния за ПТП – К. Б. П., завършило с одобрено от БОС споразумение, по силата на което обвиняемият П. се е признал за виновен в извършване на престъпление по чл.343, ал.1, б.„в“, вр.чл.342, ал.1 от НК, вр.чл.21, ал.1, вр.чл.116 от ЗДвП.

Не е спорно, че с решение от 27.02.2014 г. по гр.д.1676/2013 г. на СГС, I ГО, 10 състав ЗАД „Виктория“ АД е осъдено на основание чл.226, ал.1 КЗ да заплати на всеки от наследниците на Т. П. Н. (двете ищци и св.П.), застрахователно обезщетение за причинени им неимуществени вреди в резултат от причинената смърт на техния съпруг и баща при описаното по-горе ПТП, в размер на по 22 500 лв на всеки, ведно със законната лихва върху тази главница, както и че с решение № 1637/30.07.2014 г. по гр.д.1958/2014 г. на САС, ГК, 7 състав, това обезщетение е било увеличено на по 60 000 лв за всеки от пострадалите. Видно от решението на СГС, ишците по това дело са били посочили като съдебен адрес гр.Айтос, ул.„Цар Освободител“ № 12 – адв.Георги Габровски.

Не е спорно, а е видно и от представените пълномощни (л.32 и 33 от приложеното ДП № 291/2016 г. по описа на ОД МВР – Бургас), ишците М.Н. и М.К. са упълномощили адв.Г.Габровски да ги представлява по гр.д.1676/2013 г. по описа на СГС, вкл.да преупълномощава други адвокати, и да получи на своя адвокатска банкова сметка присъденото обезщетение по посоченото дело.

Не е спорно, а е видно и от съдържащото се в ДП № 291/2016 г. /л.38/ писмо, изпратено на 10.07.2014 г. чрез Телепоща от ишците М.К. и М.Н. до Г. Г., че ишците са оттеглили пълномощното си до адв.Габровски.

Не е спорно, че присъдените по гр.д.1676/2013 г. по описа на СГС и по гр.д.1958/2014 г. на САС застрахователни обезщетения са били изплатени от ответника по това дело – ЗАД „Виктория“, на всеки от пострадалите – по личните им банкови сметки.

Не е спорно, а е видно от представените Споразумение (л.25 от гр.д.6506/2020 г. на БРС) и преводно нареждане (л.26 от същото дело), че на 18.11.2014 г. св.П. Т. П. е превел по сметката на Г.Г. сумата от 40 000 лв, скато в Споразумението е посочено, че тази сума представлява „адвокатско възнаграждение и извършени разходи от адв.Габровски и преупълномощените от него лица по горепосочените дела“.

Не е спорно, че с влязло в сила решение по т.д.69/2015 г. на БОС (потвърдено от БАС и недопуснато до касационно обжалване от ВКС), настоящите ищци М.Н. и М.К., са осъдени да върнат на Г.Г. - наследодател на настоящите ответници, сумите от по 30 000 лв всяка, с които са се обогатили неоснователно, ведно със законната лихва до окончателното им изплащане, за които суми по делото са представени разписки, носещи подписа на всяка от ишците Н. и К.. Не е спорно, че освен посочените две разписки, по делото са били представени и разписки за получени от двете настоящи ищци суми от по 10 000 лв, като и в четирите разписки е посочено, че получената сума представлява „пълния размер на претендираното обезщетение за причинени неимуществени вреди във връзка със смъртта на Т. П. Н. при настъпило ПТП на 03.08.2011 г. в гр.Бургас“. Не е спорно, че след образуване на т.д.69/2015 г. на БОС и връчване на препис от исковата молба на ответниците Н. и К. (ищци в настоящото производство), същите са превели по банков път на Г. сумата от по 10 000 лв всяка и исковите против тях са били оттеглени за тези суми.

Не е спорно, че по жалба от 11.02.2015 г., от ишците М.К. и М.Н. до РП Бургас за извършено от Г. престъпление от общ характер спрямо тях (предоставени им за подпис бели листи и кочан с адв.пълномощни, непопълнени, и представяне впоследствие по

образуването против тях дело на разписки за получени от тях суми, каквито те не са получавали от Г.), е образувано е досъдебно производство (ДП № 291/2016 г. по описа на ОД МВР – Бургас) и на Г. е повдигнато обвинение за престъпление по чл.315, ал.2 вр.чл.309, ал.1 от НК, а на 27.05.2019 г. е внесен обвинителен акт в БРС, по който е образувано НОХД № 2123/2019 г., прекратено на 12.09.2019 г. на основание чл.24, ал.1, т.4, вр.чл.250, ал.1, т.1 от НПК, поради смърт на дееца.

В настоящото производство не е спорно, че подписите върху представените в приложено т.д.69/2015 г. на БОС, 4 разписки разписки – по две разписани от всяка една от ищците, съответно за 10 000 лв и процесните за по 30 000 лв, са положени от ищците.

Спорно по делото е, при какви обстоятелства са подписани разписките за по 30 000 лв – кога, къде, едновременно от двете ищци, или първо от ищцата К. – в кантората на нотариус Станка Димова, а след това – от ищцата Н. – в дома ѝ; били ли са подписани първоначално разписките по за по 30 000 лв, а след това – разписките за по 10 000 лв /каквито са били твърденията на Г. по досъдебното производство/, или всички разписки за били подписани едновременно – „ан блок“, в един общ куп, в който ищците не са виждали какво подписват до степен да твърдят на моменти, че са се подписвали на бял лист; били ли са запознати двете ищци със съдържанието на разписките. Спорно е също, знаели ли са ищците за заведеното дело против застрахователя на виновния за ПТП водач, или /както твърдят ищците/, с подписването на документите /ищцата К. – в нотариалната кантора, а ищцата Н. – дома си/, те са считали, че „тези по 10 000 лв представляват обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на Т. П. Н. и са платени от ЗАД „Виктория“, с което делото е приключило“.

Както се посочи по-горе, независимо от въведените от ищците твърдения, че са се подписали и на бели листи формат А4, както и независимо от поисканата в първоинстанционното производства и допусната от въззивната инстанция на основание чл.266, ал.3 ГПК съдебна експертиза със задача да установи в процесните разписки, в пресечните точки между тонера и химикалната паста, кое от двете вещества е положено първо, твърдението на ищците е, че са се подписали върху вече изготвени документи /с печатен текст/, като поради начина на разгръщане на документите /“само повдигаше долните краища на белите листи като ни посочваше къде да се подпишем и да изпишем имената си“/ не им е била дадена възможност да се запознаят със съдържанието на документите, които разписват.

За престъплението по чл.315 от НК, в двете му хипотези, е характерно, че третира деяние при първоначално създаване на документ, чийто автор е друго лице. Поставеният подпис е истински и деецът не внася промяна в едно вече изготвено писмено изявление, не се поставя и въпросът за верността/неверността на съдържанието. При измамливото склоняване на другото да подпише несъответен на волята му документ - чл.315, ал.2 от НК, документният текст е изготвен предварително, като при поставянето на подписа авторът на документа бива заблуден относно съдържанието, което подписва и което по този начин се превръща в направено от него изявление, макар че съществува несъответствие между действителната воля и документираното, т.е. деянието по чл.315, ал.2 от НК се изразява в това, че деецът изготвя документно съдържание, което не съответства на волята на този, когото с измама склонява да подпише така изготвеното съдържание.

Настоящият състав споделя изводите на първоинстанционния съд, че по делото не е доказано измамливо склоняване от страна на Г. на ищците да подпишат несъответен на волята му документ.

На първо място, с оглед нотариалната заверка на подписа на ищцата М.Н. върху пълномощното от 20.08.2013 г. /л.32 от ДП № 291/2016 г./, съдът намира за недоказано твърдението на ищците, че на 20.08.2013 г., в кантората на нотариус Станка Димова са били само ищцата К., св.П. и Г.. Действително, св.П.в потвърждава твърдението на ищците, че при нотариус Димова майка му не е присъствала. Твърденията на ищците в исковата молба и показанията на св.П. противоречат на показанията на ищцата М.Н. като свидетел по досъдебното производство /л.141 от ДП № 291/2016 г./, където ищцата Н. заявява, че е била

подготвена да отиде с другите при нотариуса, но не е отишла, а е подписала „два или три бели листа“, след като Г. и дъщеря ѝ са се върнали от нотариуса. Така описаната от ищцата Н. поредност на случилото се и твърдението ѝ, че се е подписала само на бели листи след връщането на Г. и дъщеря ѝ от нотариуса, противоречи на установено, че нотариус Димова е заверила подписа на ищцата Н. върху пълномощното /л.32 от ДП № 291/2016 г./, както и на установеното от вещите лица по назначената във въззивното производство експертиза, че и в двете разписки /за 10 000 лв и за 30 000 лв/, подписани от ищцата Н., в пресечните точки между печатан текст и подпис, тонерът на печатния текст е под химикалната паста на подписа /т.5 от Протокол за извършена експертиза, л.198 от гр.д.1007/2021 г. на БОС/.

Съдът намира за недоказано твърдението на ищите, че не са могли да се запознаят с текста на подписваните от тях документи, тъй като Г. е повдигал само долния край на документите, показвайки им къде да положат подписа си и да изпишат имената си. И четирите разписки са изготвени по такъв начин, че печатният текст се намира в горната половина на листа /А4/, а подписите и ръкописното изписване на имената се намира в средата на листа /при двете разписки, подписани от ищцата Н. ръкописното изписване на имената ѝ е почти в средата на листа, а подписът ѝ е горната половина на листа, а при двете разписки, подписани от ищцата К. и подписът, и ръкописното изписване на имената ѝ са в горната половина на листа/. И при четирите разписки подписът е непосредствено след печатния текст, и то – след текст „Получил сумата:“, т.е.подписвайки се по този начин, дори да не са били уведомени предварително под какъв текст се подписват, ищите са имали възможност да се запознаят с текста в момента на подписването, да съобразят, че се подписват два пъти за получени суми, още повече, че по техни твърдения в настоящото исково производство, са подписали всички документи едновременно, на 20.08.2013 г. В показанията си в първоинстанционното производство, св.П. твърди „Не проверих какво ми се дава в момента, взех си плика. Разписах се на нещо, което също не прочетох, защото му имах голямо доверие“ ... „Разписах документи, които ми се подаваха“, т.е.св.П. не потвърждава твърдението на ищите, че не са имали възможност да се запознаят със съдържанието на документите, а само твърди, че той не ги е прочел, тъй като е имал доверие на братовчед си Г.. В същите си показания св.П. заявява „Аз се разписах за сумата от 10 000 лв на документ, но не знам какъв беше“, т.е.той е имал възможност да види съдържанието на документа /поне на разписката за 10 000 лв/, което оборва твърдението на ищите, че в кантората на нотариус Димова не са имали възможност да видят текста на документите.

На следващо място твърдението на ищите, че са били измамани от Г. да мислят, че с изплатените им суми от по 10 000 лв на всеки от пострадалите, „делото е приключило“, противоречат както на подписаните с нотариална заверка на подписите пълномощни с посочен номер на делото, така и на показанията на св.П., който твърди, че са знаели, поне той – със сигурност, за заведеното дело против застрахователя за обезщетенията, и на показанията на св.С., която твърди, че лично е написала и разпечатала 3 разписки за по 30 000 лв – и то – преди посещението в кантората на нотариуса, т.е.преди предаването на парите. Показанията на св.С., непредубеден свидетел, потвърждават твърденията на Г. в Сведение /л.80-81 на ДП № 291/2016 г./ и в Протокол за разпит на свидетел /л.137-138 на ДП № 291/2016 г./, че след посещението при нотариуса и подписването на пълномощните е дал на ищите и на св.П. по 30 000 лв, а на следващия ден – по още 10 000 лв, за което те са му подписали съответните разписки. Също св.С. в показанията си в първоинстанционното производство твърди, че след погребението на бащата на Г. – два месеца след разписването на пълномощните и на разписките, ищцата М.К. е попитала Г. какво става с делото, т.е.че ищцата К. е знаела за делото.

Според настоящия състав така установената фактическа обстановка не се разколебава от показанията на св.Загарова както поради обстоятелството, че като дъщеря на ищцата К. и внучка на ищцата Н., тя има интерес показанията ѝ да подкрепят ищцовата теза, така и поради това, че св.З. не е била очевидец на подписването на разписките и на водените между ищите и Г. разговори относно размера на обезщетенията, а впечатленията ѝ са от споделеното ѝ от нейната майка. На последно място показанията на св.З. не се потвърждават от останалите доказателства по делото /показанията на св.П. относно начина на подписване на документите и относно знанието му за заведеното дело против застрахователя/.

Обстоятелството дали към 20.08.2013 г. Г. е разполагал с достатъчно парични средства, за да изплати на ищите и на св.П. посочените в разписките суми, както и /евентуално/ откъде е намерил тези пари, за да плати сумите, според настоящия състав, е ирелевантно за настоящия спор, в който предмет на установяване е – измамил ли е Г. ищите досежно съдържанието на подписваните от тях разписки за по 30 000 лв, карайки ги

да подпишат документи със съдържание, несъответстващо на тяхната воля.

Неоснователно е твърдението на ищците, че по ДП № 291/2016 г. самият Г. е дал обяснение, че „процесните разписки са му били нужни като гаранция за спазване на направените предварително договорки с роднините си, а не за да докажат действително извършено плащане“. В досъдебното производство Г. няма такова изявление, каквото твърдят ищците. В Сведение /л.80-81 на ДП № 291/2016 г./ и в Протокол за разпит на свидетел /л.137-138 на ДП № 291/2016 г./ Г. заявява, че предварително е изготвил **пълномощните**, които за своя сигурност е поискал за бъдат с нотариална заверка на подписите. Относно разписките е заявил само, че за негова сигурност е поискал освен полагане на подпис, да си изпишат и имената.

При така установената фактическа обстановка съдът намира за неоснователни оплакванията във въззивната жалба, че са неправилни изводите на първоинстанционния съд, че са неясни и разнопосочни твърденията в исковата молба какви точно са измамливите действия, покриващи от обективна страна белезите на престъплението по чл.315, ал.2, вр.чл.309, ал.1 от НК. Действително, в първоинстанционното производство ищците въвеждат едновременно твърдения и за полагане на подписи на бял лист, и за полагане на подписи върху документ, на който са препятствани да се запознаят със съдържанието. Тази разнопосочност на твърденията продължи и във въззивното производство с искането за назначаване на отказаната от първоинстанционния съд експертиза за установяване на поредността на напечатване на текста в документа и полагане на подписите, допусната от настоящата инстанция единствено поради своевременното заявяване на това искане в първоинстанционното производство и постановения отказ на съда да го допусне.

Съдът намира за неоснователни оплакванията във въззивната жалба, че първоинстанционният съд не е съобразил, че по делото е доказано, че процесиите разписки за по 30 000 лв са били изготвени предварително, отделно от другите две разписки за по 10 000 лв, и че двете ищци са знаели, че са подписали разписките за по 10 000 лв и са получили сумите по тях, но не са знаели, че са подписали разписки за по 30 000 лв, и по тях не са получавали суми. Както се посочи по-горе, съдът приема за доказано, че разписките за по 30 000 лв са били изготвени преди разписките за по 10 000 лв, но също така приема за недоказано /като съдът не кредитира показанията на св.Загарова в този смисъл/, че двете ищци са били заблудени, че сумите от по 10 000 лв представляват цялото застрахователно обезщетение. Неоснователни са твърденията във въззивната жалба, че от показанията на св.П. било установено, че двете ищци са подписали множество поднесени им от адв.Габровски документи, с чието съдържание не били запознати; не са знаели и, че се води дело срещу застрахователя. Както се посочи по-горе, от показанията на св.П. се установява не, че документите са пили поднасяни за подпис по начин, който пречи да бъде прочетено съдържанието им, а че св.П. и ищците са подписвали предоставените им документи без да прочетат съдържанието им, тъй като са имали доверие на Г. като техен близък.

Неоснователни са твърденията във въззивната жалба, че показанията на св.П. напълно кореспондират с думите на адв.Габровски по досъдебното производство, че процесиите разписки е съставил като гаранция - искал е да се подsigури, че след като излезе решението и двете ищци по някакъв начин разберат за това, че обезщетението не е по 10 000 лв, а много по - голямо, ще може пак да ги принуди да му дадат поне половината. Както се посочи по-горе, нито св.П. в настоящото производство, нито самият Г. в досъдебното производство, са твърдели, че разписките са съставени като бъдеща гаранция.

Неоснователни са оплакванията на въззивниците, че са неправилни и необосновани изводите на съда, че св.П. доброволно е върнал всичките 40 000 лв, като се твърди, че тези изводи на съда са в противоречие с формулировката представеното по делото писмено споразумение с нотариална заверка на подпис и съдържание, с което се установява, че св.П. предава (а не връща) на адв.Габровски сумата от 40 000 лв, която е част от полученото от П. обезщетение (съответстващо на 50 %) и се явява адвокатско

възнаграждение и извършени разходи от адв.Габровски и преупълномощените от него лица по делата. Подписаното между Г. и св.П. писмено споразумение кореспондира с показанията на св.П. в настоящото производство, че съобразно споразумението с Г. да му предоставят 50% присъдените им обезщетения, той „се съгласил и му върнал“, „по-точно дал“ сумата от 40 000 лв, а майка му и сестра му не са се съгласили на тази уговорка.

По отношение на оплакването, че по делото не са събрани доказателства, че Г. е разполагал със сумата от 120 000 лв, която уж бил дал на ищците и на св.П., и че неоснователно съдът е отказал искането на ищците за разкриване на банкова тайна следва да се посочи, че обстоятелството дали Г. е имал по сметките си 120 000 лв, и как е събрал тази сума, както и дали я е предоставил на ищците, е ирелевантно за предявения иск, предмет на който е било ли е създадено от Г. у ищците убеждение, че подписват документ с различно съдържание от това в документа.

Неоснователно е оплакването, че първоинстанционният съд не е обсъдил решението от 27.02.2014 г. по гр.д.1676/2013 г. по описа на СГС, в което е отразено, че ищците са заплатили на адв.Габровски адвокатско възнаграждение от по 6 000 лв всяка, т.е.той не е имал основание да претендира от тях 50% от обезщетението им като допълнително възнаграждение. В процесните разписки изрично е посочено, че сумата от 30 000 лв представлява „пълния размер на претендираното обезщетение за причинените неимуществени вреди във връзка със смъртта на Т. П. Н.“, а не дължимо на Г. адвокатско възнаграждение.

Неоснователно е оплакването на въззивниците, че обжалваното решение е необосновано тъй като не са обсъдени приобщените към доказателствения материал по делото писмени доказателства. Напротив, първоинстанционният съд е обсъдил релевантните за спора писмени и гласни доказателства, поради което и изводите на съда са обосновани според настоящия състав.

По изложените съображения съдът приема, че по делото не е доказано осъществяването от Г. от обективна и от субективна страна на състава на престъплението по чл.315, ал.2 НК, поради което предявеният иск е неоснователен и недоказан.

Поради съвпадането на изводите на двете инстанции, обжалваното решение следва да бъде потвърдено при споделяне на мотивите на първоинстанционния съд, към които настоящият състав препраща на основание чл.272 ГПК.

Предвид изхода на спора, въззивниците следва да заплатят на всеки от въззиваемите съдебни разноси в размер на по 400 лв съобразно представените доказателства и списък на разноските по чл.80 ГПК.

Мотивиран от изложеното, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260603 от 16.04.2021 г. по гр.д.6506/2020 г. по описа на Бургаски районен съд

ОСЪЖДА М. Т. К. с ЕГН ***** и М. Г. Н. с ЕГН *****, двете с адрес ***, да заплатят на Н. Г. Г. с ЕГН ***** сумата от 400 лв /четиристотин лева/, представляваща съдебни разноси за въззивното производство.

ОСЪЖДА М. Т. К. с ЕГН ***** и М. Г. Н. с ЕГН *****, двете с адрес ***, да заплатят на Д. Г. Х. с ЕГН ***** сумата от 400 лв /четиристотин лева/, представляваща съдебни разноси за въззивното производство.

ОСЪЖДА М. Т. К. с ЕГН ***** и М. Г. Н. с ЕГН *****, двете с адрес

, да заплатят на Г. Г. Г. с ЕГН **, представлявана от нейната майка и законен представител М. П. А. с ЕГН *****, сумата от 400 лв /четиристотин лева/, представляваща съдебни разноски за въззивното производство.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____